

NIINI SCHULMAN

YÖT VAIILLA

SARASTUSTA

TAMMI

NINNI SCHULMAN

YÖT VAILLA

SARASTUSTA

Suomentanut

Jonja Rajala

TAMMI

HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS *NÄTTER UTAN GRYNING* ILMESTYI RUOTSISSA 2025.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2025

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH FIRST EDITION MANAGEMENT

SUOMENKIELINEN LAITOS © JONJA RAJALA JA TAMMI 2026

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-7515-4

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT: TUOTEVASTUU@TAMMI.FI

ESINÄYTÖS

HERMAN TUIJOTTI pimeään näkemättä enää mitään. Kaikki oli hämärtynyt ja kadonnut: seinät, betonilattia, itse aikakin.

Hän ei enää tiennyt, oliko nyt ilta, yö vai aamu, eikä sitäkään, kuinka kauan hän oli ollut vankina.

Joka kerta, kun soratieltä kuului lähestyvän auton ääni, Hermanin sisällä heräsi toivo, että joku olisi tullut etsimään häntä. Toivon kipinä kuitenkin sammui, kun auton valot vain pyyhkäisivät seiniä ja katosivat. Välillä hän oli kuulevinaan sireenien ulvontaa ja kellarin portaita alas rymistelevien poliisien askeleita. Eikö kukaan ihmetellyt, missä hän oli? Edes isä?

Patjan muovisuojaus liimautui ihoon. Aivan liian pieni vaippa oli vuotanut, ja nenään pisti virtsan ja ulosteen löyhkä. Vahva, etova haju.

Vaikka Herman tiesi yritykset turhiksi, hän koetti yhä kei-notella käsiään vapaaksi remmistä, jolla ne oli sidottu selän taakse. Jokainen liike sai kuitenkin hihnan pureutumaan vain syvemmälle jo verille hiertyneisiin ranteisiin.

Televisio oli päällä yläkerrassa. Välillä Hermanin korviin kantautui askeleita, veden valutusta ja vessanpöntön vetämistä. Huutamisen hän oli silti lopettanut. Hän ei jaksanut enää.

Kuolisiko hän tähän, tälle patjalle? Sekö oli suunnitelma? Tappaa hänet nälkään, raahata pois täältä ja haudata jonnekin?

Oliko mitään suunnitelmaa olemassakaan, vai saneliko satuma tapahtumien kulun?

Huopa oli valunut pois Hermanin päältä, ja hänellä alkoi olla kylmä. Hän sai jotenkin potkittua vilttiä takaisin niin, että se peitti edes paljaat sääret. Sitten hän käpertyi niin pieneksi kuin vain pystyi. Hampaat kalisivat.

Olisiko hän voinut tehdä jotain toisin niin, ettei näin olisi käynyt?

Luultavasti kaiken.

1

INGRID WOLT pysäköi Moran poliisiaseman eteen ja vilkaisi pikaisesti kuvaansa taustapeilistä ennen kuin lähti autosta. Tikit oli poistettu muutama päivä sitten, mutta otsan arpi loisti yhä punaisena. Se tuskin katoaisi ikinä täysin, mutta vähällä hän oli silti päässyt, kun mietti, mitä olisi voinut tapahtua.

Ulos astuttuaan Ingrid hytisi ja painoi leuan kaulahuivin suojiin. Lokakuinen kylmyys oli napannut tienoon tiukasti pihtehinsä, ja hän oli ennen lähtöä joutunut raappaamaan auton ikkunoita hyvän tovin. Peltojen yllä oli levännyt niin paksu aamusumu, että Orsajärven rannan talot olivat näyttäneet leijailevan ilmassa.

Oli ollut onni, että Ingrid oli saanut muuttaa takaisin Kumbelnäsin isoon taloon. Bennyn kesämökissä, jossa ei ollut vessaa eikä lämmintä vettä ja joka oli toiminut Ingridin piilopaikkana syksyllä, olisi ollut tässä vaiheessa vuotta jo tuskalliset oltavat.

Ingridin olo oli turvallinen niin kauan kuin Kjell oli telkien takana. Hän ei uskaltanut edes ajatella, mitä tapahtuisi, jos Kjell päätettäisiin vapauttaa seuraavassa vangitsemiskäsittelyssä. Silti hän ajatteli pelkästään sitä.

Aseman vastaanottotiskillä ei ollut ketään, kun Ingrid astui ovesta sisään, mutta kun hän pääsi lähemmäs, sen taakse tupsahti nainen.

”Minut on kutsuttu todistajan kuulemiseen yhdeksältä”, Ingrid sanoi pyrkien korostamaan sitä, ettei häntä epäilty rikoksesta vaan että hän oli täällä uhrin asemassa, koska hänen

entinen miehensä oli pahoinpidellyt – ja miltei tappanut – hänet pian kaksi viikkoa sitten. Siitä huolimatta tuntui kuin otsassa olisi lukenut *rikollinen* ja vaatteista uhonnut edelleen Hinsebergin vankilan ummehtunut haju.

Nainen alkoi selata kansiota, ja Ingrid vilkaisi sillä välin hänen selkänsä taakse siinä toivossa, että näkisi Bennyn lasiseinän toisella puolella liikuskelevien virka-asuisten poliisien joukossa. Jos Ingrid oli ymmärtänyt oikein, Bennyn olisi jo pitänyt palata häämatkalta, mutta häntä ei näkynyt missään. Ei myöskään hänen lähintä työtoveriaan Kennethiä.

”Istu vain hetkeksi odottamaan”, nainen sanoi. ”Karl-Erik Stråberg tulee hakemaan sinut.”

Ingrid otti pöydältä nuhraantuneen viikkolehden ja alkoi selailla juoruja ja reseptejä muttei pystynyt keskittymään luke- maansa. Kun hänen nimensä huudettiin, hän toljotti suoraan eteensä laukku sylissään.

Stråbergillä oli tänään yllään ruskea pikkutakki. Poskessa oli pieni laastari, arvatenkin aamutuimaan hutiloiden suoritetun parranajon jäljiltä. He kättelivät, ja Stråberg johdatti Ingridin portaisiin ja käytävän poikki.

Toisin kuin Norrmalmin poliisilla, jonka leivissä Ingrid oli ollut monta vuotta, Moran poliisilla ei ollut kuulustelu- huoneita asemalla. Stråberg opasti Ingridin edelliseltä käynniltä tuttuun tapaan omaan työhuoneeseensa, jonka ikkuna antoi rakennuksen taakse autotallille, ja istui alas. Kirjoituspöytä oli tälläkin kertaa paperipinojen ja kansioiden peitossa. Yhden mapin päällä oli tuhkakuppi, johon nojasi piippu, ja vieressä Hamilton-tupakkatoppa.

Kirjoituspöydän toiselle puolelle istuessaan Ingrid mietti, millaista hänen elämänsä mahtaisi olla, jos hän asuisi edelleen Tukholmassa eikä mitään tähän tilanteeseen liittyvää olisi koskaan tapahtunutkaan. Sillä oli kuitenkin turha vaivata päätään.

Stråberg laski katseensa paperinivaskaan, jonka hän oli asetanut pöydälle, ja käynnisti nauhurin.

”On keskiviikko yhdeksästoista lokakuuta, ja kello on yhdeksän nolla viisi. Olemme Moran poliisitalossa. Tämä on Ingrid Woltin kuulustelu numero kolme, aiheena Kjell Woltia koskeva rikosilmoitus vapaudenriistosta ja murhan yrityksestä. Kuulustelijana toimin minä, Karl-Erik Stråberg.”

Vaikka Ingrid tiesi, että tällaisia kuulemiset aina olivat – ja että näin asioiden pitkin olla – tuntui hirvittävän raskaalta joutua taas kerran palaamaan ajatuksissaan hotellihuoneeseen. Ingrid oli sataprosenttisen varma, että jos sireenit olisivat kuuluneet kylpyhuoneeseen minuutinkin myöhemmin, Kjell olisi ampunut hänet ammeeseen.

”Kerro, mitä tapahtui hotelli Moran huoneessa 102 perjantaina seitsemäs lokakuuta”, Stråberg pyysi.

Ingrid veti syvään henkeä.

”Työvuoroni oli loppuillaan, ja siivosin viimeisten joukossa ollutta huonetta, kun huomasin, että siinä majoittui entinen aviomieheni Kjell. Olen elänyt hänen uhkailunsa takia pelossa ja käyttänyt peruukkia aina, kun olen viime kuukausina liikkunut kotini ulkopuolella. Oletteko kuunnelleet toimittamani kasetin?”

”Palataan siihen myöhemmin”, Stråberg sanoi. ”Jatka. Mitä huoneessa tapahtui?”

”Satuin huomaamaan Kjellin nimen ja henkilötunnuksen lääkepurkin kyljessä kylpyhuoneessa ja tajusin, että minun pitäisi lähteä huoneesta välittömästi. En kuitenkaan ehtinyt ulos. Kuulin käytävältä lähestyvien askelten ja kävelykepin äänen ja menin verhon taakse piiloon.”

Ingridin kädet alkoivat täristä. Hän pystyi yhä tuntemaan haisevan verhokankaan kasvoillaan ja kuulemaan pulssinsa jyskytyksen.

”Kjell oli jotenkin saanut tietoonsa, että työskentelin hotellin siivoojana, sillä huoneeseen tullessaan hän huhui minua, kutsui nimeltä. En uskaltanut hievahtaakaan. Lopulta hän äkkäsi, että olin verhon takana, mutta sen sijaan, että olisi vetänyt verhon sivuun, hän otti lattialta laukun ja kaivoi sieltä asean.”

”Miten tiesit sen, jos olit verhon takana?” Stråberg kysyi.

”Näin Kjellin verhojen raosta. Eikä hän pitänyt mitään kiirettä. Hän puhui minulle kaikessa rauhassa. Pelottavimpia tilanteita ovat aina olleet ne, joissa hän tietää alistaneensa minut täysin hallintaansa ja voivansa tehdä hoppuilematta mitä tahtoo. Kjellin äänestä kuuli, että hän nautti asetelmasta. Kun hän kiersi aseeseen äänenvaimentimen, säikähdin niin, että laskin alleni.”

Ingrid painoi katseensa lattiaan.

”Joko äänenvaimennin on löytynyt?” hän kysyi.

”Valitettavasti ei”, Stråberg vastasi.

”Pakkohan sen on jossain olla. Ei se ole voinut kadota savuna ilmaan.”

”Jatka.”

”Tajusin, että Kjell oli tullut tappamaan minut. Että hän oli suunnitellut kaiken pienintä yksityiskohtaa myöten. Kun ase oli ampumavalmis, hän komensi minut kylpyhuoneeseen ja pakotti menemään ammeeseen.”

Ingridin kädet tärisivät yhä.

”Olin varma, että minulla oli enää muutama sekunti elin-aikaa, mutta sitten huoneen ovi avautui, ja työkaverini Tanja huusi minua. En tietenkään uskaltanut vastata. Kjell piteli asetta melkein kiinni päässäni.”

Ingrid oli taas kylpyammeessa. Hän ummisti silmät. Kjellin sanat olivat syöpyneet hänen mieleensä ja herättivät hänet joka yö, kerta toisensa jälkeen.

Ymmärrätkö kuinka kovasti olen odottanut tätä? Kjell sanoi. Tai pikemminkin kuiskasi. Ajatellut tätä hetkeä yötä päivää. Vihdoinkin saan rauhan.

Ingrid avasi silmät ja kohtasi Stråbergin katseen.

”Tanja kai kuitenkin tajusi, mistä oli kysymys, ja soitti poliisit. Kun Kjell kuuli lähestyvien sireenien äänen, hänen itsehillintänsä petti. Sen sijaan, että hän olisi ampunut minut, hän löikin minua aseella päähän. En ole ihan varma, mitä sen jälkeen tapahtui. Ainakin Kjell lähti kylpyhuoneesta, mutta en

uskaltanut nousta ammeesta enkä olisi pystynytkään siihen. Sitten kuulin hänen huutavan *Luojan kiitos, että tulitte!* Ja loput tiedätkin.”

Ingrid oli kuullut kiviissaan ja veren valuessa kasvoille, miten Kjell satuili poliisille, että Ingrid oli pahoinpideltyt hänet ja että häntä pelotti kamalasti.

”Löitkö sinä Kjelliä missään vaiheessa?” Stråberg kysyi.

”En todellakaan.”

”Mistä hän sitten oli saanut haavan otsaansa, ja miten hänen paitansa oli mennyt rikki?”

”Siitä minulla ei ole aavistustakaan”, Ingrid vakuutti. ”En nähnyt kylpyammeesta mitään. Mutta jotenkin hänen on täytynyt aiheuttaa vamma itse itselleen. Jos verta tuli niin paljon, että hänkin tarvitsi tikit, niin kuin olet kertonut, veikkaisin, että hän iski päänsä hanaan. Vaatteiden repiminen ei ole kovin vaikeaa, sehän on vaimonhakkaajien klassikkotemppu. Tiedät sen yhtä hyvin kuin minäkin.”

Stråberg katsoi Ingridiä ilmeenkään värähtämättä.

”Minäkin olen poliisi”, Ingrid sanoi. ”Tai olin.”

”Niin olit, juu”, Stråberg sanoi. ”Satun tietämään myös, että olet istunut Hinsebergissä melkein kolme vuotta törkeästä pahoinpitelystä. Syytettynä murhan yrityksestä.”

”Se oli hätävarjelua”, Ingrid totesi. ”Kjell oli pahoinpideltyt minua siitä asti, kun tyttäreemme syntyi, ja tiesin, että minun oli paettava, jos halusin pysyä hengissä. Juuri, kun olin lähdössä asunnostamme, hän tuli kotiin ja yritti väkivalloin estää minua poistumasta. Nyt hän haluaa kostaa. Hän ei luovuta ennen kuin onnistuu tappamaan minut.”

”Olen tutustunut tuomioon”, Stråberg sanoi. ”Siinä oli sana sanaa vastaan.”

”Niinpä”, sanoi Ingrid. ”Toivon todella, että olisin kerännyt vuosien varrella todisteita, mutta jälkiviisas on helppo olla. Sellaisessa tilanteessa haluaa vain unohtaa. Tällä kertaa olen kuitenkin ollut fiksumpi.”

”Olitko sopinut Kjellin kanssa tapaamisen hotelliin?”

”Hulluko olet? En todellakaan!”

Ingrid yritti parhaansa mukaan pysyä rauhallisena. Hän tietenkin tiesi, mihin Kjell kykeni, mutta oli silti ällistytävää, miten mies osasi väänellä totuuden mielensä mukaiseksi.

”Oletteko kuunnelleet kaseteilta viestit, jotka Kjell on jättänyt puhelinvastaajaani?” Ingrid kysyi.

”Olemme, mutta ne eivät kuulostaneet erityisen uhkaavilta.”

”Niin”, Ingrid sanoi. ”Olen samaa mieltä. Mutta jos olisit minä, kokisit ne hyvin epämiellyttävinä. Viesteistä käy joka tapauksessa ilmi, että Kjell tavoitteli minua ja halusi tavata, ei päinvastoin.”

Vihdoin Stråberg nyökkäsi.

”Sama koskee paperilappua, jonka Kjell jätti autoni tuulilasiin, kun olin viimeksi Tukholmassa veljeni luona. Hän tietää tasan tarkkaan, missä laittoman uhkauksen raja menee.”

”Eli hänen jättämistään viesteistä tuskin on todistusaineistoksi oikeudenkäynnissä”, Stråberg huomautti.

”Mutta kai niistä kuitenkin kokonaisuutena tulee sellainen kuva, että Kjell jahtasi minua? Äänenvaimentimen kiinnittäminen aseeseen todistaa, että hän oli aikeissa käyttää asetta minun ampumiseeni ja paeta sen jälkeen.”

”Mitään äänenvaimenninta ei ole löytynyt.”

”Voi hyvänen aika, ei kai se voi vain kadota? Sehän oli aseessa kiinni pari minuuttia ennen poliisien tuloa. Oletteko varmasti etsineet kunnolla?”

Stråberg mutristi suutaan.

”Oletko ylipäätään varma, että se oli äänenvaimennin?” hän kysyi.

”Tiedän kyllä, miltä äänenvaimennin näyttää”, Ingrid sanoi.

”Ilman muuta. Piileskelit kuitenkin verhon takana ja olit pelokkaassa ja järkyttyneessä tilassa. Silloin ei välttämättä ymmärrä kaikkea ihan oikein.”

”Juuri äänenvaimennin säikäytti minut niin pahasti, että pisasin housuun”, Ingrid sanoi. ”Se sai minut tajuamaan, etten poistuisi huoneesta elävänä.”

Stråberg nyökkäsi taas.

”Oletteko puhuneet Norrmalmin poliisin Conny Ullgrenin kanssa?” Ingrid kysyi.

”Kenen?”

”Conny on Kjellin, minun ja sittemmin tänne töihin siirtyneen Benny Jörgensenin yhteinen työkaveri. Conny soitti muutama viikko sitten Bennyille ja kertoi, että Kjell haluaa kostaa minulle.”

”Sanoitko Conny Ullgren?” Stråberg otti kynän käteensä.

Olisi ratkaisevan tärkeää saada Conny todistamaan oikeudenkäynnissä Kjelliä vastaan, Ingrid ajatteli. Voisiko joku muukin todistaa? Poliisi kuulisi epäilemättä sosiaalitoimen Beritiä, mutta hänellä tuskin olisi mitään negatiivista sanottavaa. Kjell ei varmasti ollut vielä käyttäytynyt uhkaavasti häntä kohtaan, muuten Berit olisi tehnyt virkavirheen antaessaan Kjellin tavata Annaa.

”Okei”, Stråberg sanoi. ”Minulla ei ole tässä vaiheessa enempää kysyttävää.”

”Onko vangitsemiskäsittely maanantaina?” Ingrid kysyi.

”Keskiviikkona.”

Siinä tapauksessa Ingridillä olisi viikko aikaa saada Conny puhumaan poliisille ja löytää äänenvaimennin.

Oli päivänselvää, ettei Kjell muuten ikinä saisi tuomiota murhan yrityksestä, vaan korkeintaan pahoinpitelystä. Se ei riittäisi edes lyhyeen vankeusrangaistukseen. Ingrid joutuisi ehkä tuota pikaa muuttamaan taas uudestaan, etsimään uuden piilopaikan jostain toisesta maankolkasta, ja Annaan olisi vielä nykyistäkin vaikeampi pitää yhteyttä.

Nyt oli tavalla tai toisella pakko pitää huoli siitä, että tarvittavat todisteet saataisiin kasaan. Hän aloittaisi juttelemalla Tanjan kanssa.

2

BENNY OLI hädin tuskin ehtinyt ajaa ulos poliisitalon tallista, kun radio alkoi rätistä.

”Onko Gesundan lähellä autoa?” sieltä kuului.

Kun kukaan muu ei vastannut, Kenneth sanoi: ”Olemme Morassa, mutta hoituu. Mistä on kysymys?”

”Eräs mies on ilmoitettu kadonneeksi. Meihin on ottanut yhteyttä miehen isä, vanhempi herra nimeltä Gösta Ångström.”

Benny kääntyi Milläkersgatanille, ja Kenneth kirjoitti osoitteen muistiin ja lopetti puhelun. Työpari loi kateellisen katseen Bennyyn.

”Teille osui näköjään mahtavat säät.”

”Joo, nättiä oli. Aurinko paistoi joka päivä, ja lämmintä oli yli kaksikymmentäviisi astetta.”

”Vähän erilaista kuin täällä siis”, Kenneth sanoi ja silmäili lyijynharmaata taivasta.

Bennyn keittiön ikkunan lämpömittari oli osoittanut aamulla kahta miinusastetta. Nyt lämpötila oli kiivennyt plussan puolelle, ja taivas lupaili sadetta. Ruska oli vallannut koivut.

”Kiitos muuten kortista”, Kenneth sanoi. ”Se tuli eilen. Voin kertoa, että Kanariansaarista saa nyt sitten hetken aikaa kuulla kotopuolella.”

Benny hymyili.

”Voin kuvitella.”

Hän oli valinnut kortin huolella. Siinä näkyivät niin ranta, dyynit kuin hotellikin, ja heidän parvekkeensa kohdalle Benny oli merkinnyt sinisen rastin.

”Olisi pitänyt hoitaa maailmanmatkailu ennen lisääntymistä”, Kenneth sanoi. ”Mutta kai sitä on toisaalta säästettävä eläkepäivillekin jotain odottamisen arvoista.”

Hän naurahti muttei alkuunkaan katkerasti. Benny tiesi, että Kenneth nautti elämästään täysin rinnoin eikä poistaisi siitä mitään, ei vaimoa eikä lapsikatrasta.

”Millaista teillä sitten oli?” Kenneth kysyi, kun he olivat ajaneet ratsastuskoulun ohi. ”Et ole kertonut juuri mitään. Kävittekö sellaisissa Seuramatka-leffan possujuhliissa?”

”Kivaahan siellä oli”, Benny sanoi. ”Possujuhliissa ei käyty, mutta uimme, otimme aurinkoa ja niin, tiedät kyllä.”

Kenneth katsoi Bennyä ja virnisti.

”Juu, tiedämpä hyvinkin, mitä häämatkalla tehdään.”

Benny hymyili takaisin. Häntä ei huvittanut puhua siitä, miten Ulrika oli voinut huonosti ja oksennellut joka päivä lounasaikaan saakka ja jaksanut lähteä ulos ja rojahtaa aurinkovarjon alle vasta iltapäivästä. Myöskään pitkistä yksinäisistä kävelyistä vedenrajassa ei tehnyt mieli kertoa. Eikä siitä, miten hän oli käännellyt ja väännellyt mahdotonta tilannetta mielessään niin, ettei melkein ollut huomannut edessään levittäytyvää merta.

Oliko Benny Ingridin tyttären, Annan, isä? Benny oli epäillyt sitä Annan syntymästä asti. Siitä kuukausia taaksepäin laske-
malla päätyi melkeinpä tarkalleen päivään, jolloin oli vietetty poliisiaseman henkilökunnan juhlia ja Benny ja Ingrid olivat olleet yhdessä viimeistä kertaa.

Kun Ingrid oli kesällä näyttänyt Annan kuvan, Benny oli saanut täyden varmuuden. Kuvan tyttö oli ollut kuin kopio Bennystä itsestään seitsemänvuotiaana, mutta Benny ei ollut sanonut asiasta mitään. Kirkko ja seuraintalo oli varattu jo aikapäiviä sitten. Tilanne oli yksinkertaisesti jo valmiiksi riittävän mutkikas.

Benny oli kertonut epäilyksistään vasta, kun Ingrid oli itse huomannut yhdennäköisyyden löydettyään vanhan valokuvan Bennystä isoisänsä kanssa.

Benny ei osannut päättää, mitä hänen pitäisi tehdä. Kertoako Ulrikalle? Ei, ehkä ensin kannattaisi varmuuden vuoksi teettää isyystesti. Miten Ulrika ottaisi moisen uutisen vastaan? Entä Kjell? Ingridin entinen mies sekoaisi täysin, se oli selvää, mutta oli mahdoton ennustaa, mitä hän tosiasiaassa tekisi.

Tuntui, ettei tilanteesta ollut ulospääsyä. Oli kuin Benny olisi joutunut jättiläismäiseen labyrinttiin, jossa jokainen suunta johti vain syvemmälle sen sokkeloihin.

”Huhuu”, Kenneth sanoi. ”Oletko hereillä?”

”Mitä?”

”Meidänhän pitää kääntyä tuosta.” Kenneth osoitti lähestyvää Gesundavägenin risteystä.

Benny jarrutti yhdeksästäkympistä ja ehti juuri ja juuri hiljentää vauhtia sen verran, että sai auton käännettyä ajamatta ulos tieltä. Kenneth puristi kauhukahvaa ja päästi suustaan vaimean vingahduksen.

Kun he ohittivat Ryssan ja Kenneth otti kartan esiin, Bennyn ajatukset alkoivat taas vaeltaa.

Vaimon jättäminen reilu kuukausi häiden jälkeen olisi skandaali. Raskaana olevan vaimon jättäminen samassa tilanteessa oli täysin poissuljettu vaihtoehto. Benny ei voisi jäädä Moraan sellaisen tempun jälkeen.

Ehkä tunteet Ingridiä kohtaan laimenisivat, jos Benny vain pysyttelisi kaukana hänestä.

”Tuon mutkan jälkeen oikealle”, Kenneth sanoi.

Ajettuaan soratietä melkein kilometrin he saapuivat punaiselle talolle, jossa oli kaksi kerrosta ja valkoiset nurkkalaudat. Pihassa oli lisäksi hyväkuntoinen lato, jonka toisessa päädyssä oli tyhjä kanala. Kuistin viereen oli pysäköity vastikään pesty Saab, joka oli selvästi palvellut kuskiaan jo pitkään.

Benny hytisi astuttuaan ulos auton lämmöstä. Oli alkanut tihuttaa, ja kolea ilma tunki suoraan vaatteitten läpi.

”No niin. Selvitetäänpä, mitä täällä tapahtuu”, Kenneth sanoi.

Katoamisilmoituksen tehnyt vanha mies tuli avaamaan oven ennen kuin Benny ja Kenneth olivat ehtineet edes portaisiin.

”Onneksi tulitte näin nopeasti”, mies sanoi. ”Olen nimittäin todella huolissani.”

3

INGRID AJOI poliisiasemalta suorinta tietä hotelli Moralle ja pysäköi kadulle sisäänkäynnin eteen. Hotellin pomo oli kutsunut Ingridin puheilleen Kjellin hyökkäystä seuraavana päivänä ja antanut potkut, koska Ingrid oli ”tietoisesti pimittänyt taustansa”.

Merkittävin ongelma olivat kuulemma Ingridin vankilavuodet. Hotellille ei haluttu huonoa mainetta. Potkujen syynä oli kuitenkin ollut myös se, ettei hotellin leivissä voinut pitää henkilöitä, jotka saattaisivat altistaa asiakkaat vaaralle. Sitten ei muuta kuin kiitos ja hei. Lopputili, joka ei ollut suuri, maksettaisiin erissä.

Tanjan työvuoron päättymistä odotellessaan Ingrid nosti katseensa huoneen 102 suuntaan.

Olisiko hän selvinnyt hengissä, jos olisi ollut pakko hypätä ikkunasta ulos? Ehkä.

Tule esiin, niin jutellaan. Älä nyt siihen kuse. Onhan täällä vessakin, niin kuin varmasti hyvin tiedät. Mene kylpyhuoneeseen. Jos huudat tai yrität jotain, ammun saman tien.

Ammeen kylmä emalipinta poskea vasten, ihoon liimautuvat virtsasta märät pikkuhousut, Kjell osoittamassa aseella ylhäältäpäin. Niin kuin Ingrid olisi eläin teuraalla.

Hän oli uskaltanut liikahtaa vasta Bennyn turvallisen äänen kuullessaan. Benny oli auttanut hänet ylös kylpyammeesta.

Tanja astui ulos hotellin ovesta, avasi sateenvarjonsa ja käveli Ingridin auton ohi pysähtymättä. Ingrid painoi kevyesti torvea,

jotta saisi kiinnitettyä entisen työkaverinsa huomion. Yhtäkki-
nen ääni sai Tanjan säpsähtämään ja katsomaan ympärilleen.
Hän näytti pelokkaalta. Ilme pehmeni vasta, kun Ingrid heilautti
kättään. Tanja suuntasi autolle, ja Ingrid veivasi ikkunan auki.

”Anteeksi, että säikäytin. Ei ollut tarkoitus.”

”Olet erinäköinen ilman peruukkia”, Tanja sanoi. ”En mei-
nannut tunnistaa.”

”Tuntuu hemmetin hyvältä olla ilman”, Ingrid sanoi ja haroi
tukkaansa. ”Ajattelin että voisoin tarjota pullakahvit”, hän jatkoi.
”Siis jos sinulla on aikaa.”

Tanja kohotti kulmiaan.

”Joo, totta kai.”

Hän kiersi auton toiselle puolelle, sulki sateenvarjon ja astui
kyytiin omenashampoon ja Elnett-hiuslakan tuoksuiseena.

”Auts, tuo ei näytä hyvältä”, Tanja sanoi ja nyökkäsi katse
Ingridin otsassa. ”Onko kipeä?”

”Ei mitenkään pahasti. Olisi voinut käydä huonomminkin.
Ilman sinua en edes olisi tässä.”

Ingrid ohjasi auton pois jalkakäytävän reunalta.

”Helmers vai Kaffestugan?” hän kysyi.

”Kaffestugan.”

Ingridillä ei olisi ollut varaa kahvitteluun, mutta hän päätti
viitata sille kintaalla. Tanja oli sentään pelastanut hänen hen-
kensä, ja nyt Ingrid oli vielä toistakin palvelusta vailla.

”Mitä kuuluu?” hän kysyi Vasagatanille ajaessaan.

”No, ihan hyvää kai”, Tanja sanoi. ”Raivostuttaa kylläkin,
että sinä sait potkut. Ikään kuin tapahtunut olisi ollut sinun
syytäsi. Olen sanonut siitä pomollekin, mutta hän ei kuuntele.”

”Niin, pomoilla kai harvemmin on tapana muuttaa mieltään
sen jälkeen, kun he ovat jotain päättäneet.”

Ingrid pysäköi vastapäätä Zorn-museota. Hän katsoi tien
toisella puolella kohoavaa komeaa rakennusta ja muisti viime-
kesäisen työhaastattelun. Kaikki oli mennyt hyvin, kunnes
pomo oli kertonut tarkistavansa Ingridin rikosrekisterin. Vaikka

Ingrid oli hakenut töitä museokaupasta eikä olisi ollut missään tekemisissä taideteosten kanssa, paikasta ei ollut kuulunut haastattelun jälkeen mitään.

Tanja avasi taas sateenvarjonsa ja tarjosi Ingridille paikkaa sen alta. He kiiruhtivat rinnakkain hartiat kyyryssä Kyrkogatanille ja konditorian ovesta sisään.

”Ota ihan mitä haluat”, Ingrid sanoi. ”Minä tosiaan tarjoan.”

”Oletko varma?”

Tanja tarkisti ikkunan epäselvästä heijastuksesta, että tupeerattu tukka oli ojennuksessa, ja otti sitten tarjottimelle kahvikupin ja prinsessaleivoksen. Ingrid valitsi samoin.

Tähän aikaan kahvilassa oli rauhallista. Vain kourallinen ukkoja istui jo tyhjiin kuppiensa ääressä polttamassa tupakkaa.

Kun Ingrid ja Tanja olivat istuneet vastatusten ikkunapöytään, Ingrid sanoi: ”Minun täytyy heti alkajaisiksi pyytää sinulta anteeksi.”

”Minkä takia?” Tanja kysyi ja ripusti takkinsa tuolin selkämykselle.

”Koska olen ollut sinulle niin tyyli. Toivottavasti ymmärrät, että olin tosi peloissani.”

”Voi kuule, ei haittaa mitään.”

”Haittaa se”, Ingrid sanoi. ”Mutta olen yrittänyt pitää etäisyyttä ihan kaikkiin, en pelkää sinuun. Minulle on tärkeää, että ymmärrät sen.”

He olivat tehneet yhdessä töitä parin kuukauden ajan mutta eivät olleet koskaan aiemmin tavanneet hotellin seinien ulkopuolella, vaikka olivat suurin piirtein samanikäisiä. Alkuun Tanja oli koettanut rupertella niitä näitä ja pyytänyt Ingridiä kahville töiden jälkeen, mutta Ingrid ei ollut uskaltanut päästää ketään elämänsä, kun Kjell oli ollut hänen kintereillään. Mitä harvemmalla oli hänestä mitään tietoa, sen parempi. Ingrid ei ollut kertonut Tanjalle häntä vainoavasta entisestä aviomiehestä, ei edes silloin, kun Tanja oli kysynyt, miksi Ingrid käytti peruukkia. Hän oli valehdellut käyttävänsä sitä hiustenlähdön takia.

Sen jälkeen Tanja ei ollut puhunut hänen kanssaan pakollisia asioita enempää.

Totuus oli kuitenkin varmasti valjennut Tanjalle, kun Kjell oli pöllähtänyt hotelliin kyselemään Ingridistä vanha valokuva mukanaan. Kun Ingrid oli sitten yhtäkkiä kadonnut, Tanja oli tajunnut tilanteen vakavuuden ja soittanut poliisit. Hälytys oli onneksi mennyt Bennyille, joka ei ollut epäröinyt panna sireenejä päälle ja kaahata talla pohjassa paikalle.

Tanja maistoi leivonnaistaan. Ingrid mietti, miten jatkaisi. Kaipa hän voisi yhtä hyvin kertoa kaiken.

”Juttu on siis näin. Olen ollut Kjellin kanssa naimisissa, ja meillä on seitsemänvuotias tytär nimeltä Anna.”

Jos Annan isä nyt oli Kjell eikä Benny. Ingrid ei ollut vielä tottunut ajatukseen, että jälkimmäinen vaihtoehto voisi olla mahdollinen.

”Tapasimme töissä kahdeksan vuotta sitten. Olemme molemmat poliiseja.”

”Oletko sinä poliisi?” Tanja kohotti kulmiaan. ”En olisi ikinä arvannut.”

”Olen minä”, Ingrid sanoi. ”Tai pikemminkin olin. Olimme töissä Norrmalmilla Tukholmassa, Kjell valmiusyksikössä ja minä järjestyspoliisina. Mutta hän pahoinpiteli minua.”

Tanja jäähmettyi niille sijoilleen lusikka matkalla suuhun.

”Kun Anna oli neljä ja Kjell alkoi käydä väkivaltaiseksi häntäkin kohtaan, tajusin, että minun olisi pakko lähteä. Eräänä päivänä sitten lähdin aikaisemmin töistä ja pakkasin tavarani. Kjell oli ilmeisesti kuitenkin aavistanut, että jotain oli meneillään, sillä yhtäkkiä hän seisoikin ovella.”

”Hyi olkoon”, Tanja sanoi.

Ingrid jatkoi: ”Olin ottanut virka-aseen kotiin, koska tiesin, miten väkivaltainen Kjell saattoi olla. Se oli tietenkin sääntöjen vastaista, mutta toivoin, etten joutuisi käyttämään asetta tai että pelkkä uhkaaminen olisi tilanteen vaatiessa riittänyt. Kjell on kuitenkin Kjell, eikä edes ladattu pistooli säikäyttänyt häntä.

”Arkidekkaristien huippu!”

APU

SYKSY 1983 . Kun postinkantaja Herman Ångström ei ilmesty sovittuun paikkaan sovittuun aikaan, kukaan muu kuin hänen vanha isänsä ei tunnu huolestuvan. Niinpä asiaa päätyy tutkimaan Ingrid Wolfin yhden naisen etsivätoimisto. Pian selviääkin, että Hermanin elämä on yllättävän mutkikasta. Moni myös näyttää valehtelevan suhteestaan häneen. Ingridillä tosin olisi aivan tarpeeksi selviteltävää myös oman elämänsä kiemuroissa: väkivaltainen ex-mies Kjell on vihdoon lukkojen takana, mutta ei välttämättä kovin pitkään. Loppuuko Ingridiltä aika, ennen kuin muutkin näkevät totuuden?

Ninni Schulmanin huippusuositun dekkarisarjan kolmas osa tarjoilee jälleen tuhdin annoksen nostalgisia 1980-luvun tunnelmia, tavallisten ihmisten tragedioita ja hiipivää jännitystä.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7515-4